

رنگ رنگاں وِچ / مہم حسین سید

رنگ رنگاں وِچ

SUCCHET
PUNCHAM.COM

رنگ رنگاں وِچ

نجم حسین سید

سچیت

سبھے حق لکھیار دے را کھویں

پور پہلا: جون 2013

ISBN: 978-969-577-052-8

سچیت کتاب گھر

11- شرف مینشن، 16- کونیز روڈ، چوک گنگارام، لاہور

SUCHET KITAB GHAR

11-Sharaf Mansion, 16-Queens Road, Chauk Ganga Ram, Lahore. PAK

Ph: 92 42 36308265 E-mail: suchet2001@yahoo.com

www.puncham.com

شیرکت پریس لاہور Shirkat Press, Lahore

SUCHEET
PUNCHAM.COM

رنگ: (1) ون، بھا۔

(2) کھیال، راس، سانگ، نچ گاؤن، کھیڈ۔

(3) روتق، رُوپ، تازگی۔

SUCCHET
PUNCHAM.COM

(1)

(رُکھ پٹھ بندہ- داڑھی، پٹے، گڑتا چدر، دُوروں بڈھڑا، کولوں
گبھرو- وِچ وِچ ادھکڑ- کدیں جاپے تصویر اے قلمی پچھلے
ویلے دی، کسے کتابے واہی- وِچ وِچ واء لگدی اے، رُکھ رُکھ
بندہ بندہ تھی تصویروں نکل آوندے نیں- کتوں دُراڈا واج
گاؤن دا:

لگھ لگھ رنگ رنگاں وِچ کر کے کھڑیا باغ جہانی
روز بے اُنت کئی گلواراں کھڑ کھڑ ہوون فانی
افلاطون سکندر جیسے کر کر زور سدھارے
ایویں ہر اک آپو اپنی کھڑیا چیت بہارے
ہُن ایس باغ بہار اساڈی گل ہاں کہ کنڈیارے
بھلکے ہور نویں لگھ ہوسن میں توں کون بیچارے
ساہمیوں اک جوان پنچھی تریہہ دا- پتلون کوٹ- ترکھا
وڑیائے، ویکھ سنبھلیائے- سبے نیڑے تھیائے-)

نواں: میں بہہ سکناں؟

پُرانا: کس روکیائے- کھلوتا بہہ سکدائے، بیٹھا کھلو سکدائے-

(نواں بہہ گئیائے- پُرانا اُٹھ کھلوتائے- نواں وی بھونچل کے

اُٹھ کھلا اے-)

- نواں: ٹھیک اپڑیاں میں
- پُرانا: کتھائیں
- نواں: ہاشم شاہ کول۔
- ہاشم: شاہ تے لہور بہندے نیں۔ میں تے ترکھانا کم کریناں۔
- نواں: تئیں تے مکیوں نہیں سو آئے۔
- ہاشم: جیہڑا مکیوں آوے اوہ ترکھانا چھڈ جانداے؟
- نواں: آہا۔ (گا کے) حاجی لوک مکے نوں جانداے
- میرا گھر وچ نوشوہ مکہ، نی میں کملی ہاں (نچ کے) نی میں کملی ہاں۔
- ہاشم: کیہڑی فلم وچ آئے ایہہ
- نواں: میں تے کتاب چوں پڑھیائے
- ہاشم: پڑھ لینا میں ایہہ بولی؟
- نواں: جی۔ پڑھائی تے نہیں کتے جاندا، بس مینوں شوق اے۔ شوق
- پچھے ای تہانوں ملن آیا ساں۔ (کھلیر) پرتئیں تے حکمت
- نہیں سو کردے؟
- ہاشم: کریناں۔ ترکھانی حکمت۔ حکمتی ترکھانا آکھ چا۔
- (اک ہور ادھکڑ آئے لکھیندا۔ گروتا تہمت۔ چودھر بانا۔)
- مولا چودھری: اوئے کیہڑائیں توں اوئے۔ (جوان نوں گلوں پھڑ
- بلونیاں) ایہہ کیہ آکھیائی۔

ہاشم: ساہ لئو۔ کیہ گل ہوئی اے، مولا داد۔

مولا چودھری: سرکار تہانوں ترکھان بنایائے ایہنے۔

ہاشم: ایہنے نہیں بنایا میں آپ بنیاں۔

مولا چودھری: نہیں سرکار۔ میں ہُن تہاڈی وی نہیں بے سُننی۔ میں

لیہنوں اوتھے واڑ کے آوناں دتھوں (جوان کھیسے چوں گجھ

کڈھ وکھایوس) اوہ ہو (متھے ہتھ مار کے) غلطی لگ گئی۔ بھائی

تہاڈا تے کھانا اے میرے ول۔ (ہاشم دے پیر چھوہ کے) مافی

سرکار مافی۔

(جاندا) سرکاروں ویہلے ہو کے آ جاؤ میں اڈیکناں پیا۔ (زیکل

گیائے)

ہاشم: کیہ وکھایا ای لیہنوں

نواں: آپنا آپ

ہاشم: آپنا کہ اوہدا

نواں: اکو ای گل نہیں؟

ہاشم: پیرا کھولیس نہ گل دا۔

جوان: کیہ کھولاں جی۔

ہاشم: (ہس کے) پیرا بٹن نوں آ کھنے آں اسیں لوک۔

جوان: (گلا کھولیاں) لئو۔ شرح صدر فرماؤ میری۔ اندر دھو دیو۔

ہاشم: اوہدے لئی کسے دھوبی کول ونجیں ہا۔ ترکھان تاں پڑے ای

و کچھ سکدائے۔ اوہ وی بے لکڑ دے ہوون تاں۔ پڑے تیرے
نوں گن تے نہیں لگے ہوئے؟

جوان: (ہس کے گلوں مائیک لاء کے ہاشم اگے سٹیاں)

لگے ہوئے سن اوہ بند کر گئے مولا چودھری۔

ہاشم: گن تیڈے آہے کہ اوہ دے؟ اپنے رہن تاں بند نہیں تھیندے

کسے دے کیتے۔ تینوں کیہ آکھ بلاواں۔

جوان: جو دل ہے۔

ہاشم: تینڈا دل کوئی نہیں؟

جوان: پڑا ای آکھو مینوں جیہڑا تہاں گھلایاے۔

ہاشم: جا پڑیا۔ اپنے کاج وچ لگ جتھاں کھانا اے تینڈا۔

پڑا: (جیویں اپنے آپ نال) ٹٹ گئے ایہہ پڑا۔ کسے کاج وچ

لگن جوگا نہیں ہن۔

ہاشم: اجکل سنیائے نویاں سریشاں نکلیاں نیں تڑتیاں نوں جوڑن

لئی۔ جوڑ پچھاتا ای نہیں ویندا۔

پڑا: تہیں نظر رکھو جد تائیں تہاڈے کول آں

ہاشم: تے جد چودھری مولے کول ہو میں تاں اوہ نظر رکھی؟ اپنے

آپ کول رہوے بندہ تاں چنگا نہیں۔ کیہ لبھدا آیا نہیں
اتھائیں۔

پڑا: تہاڈا نواں قصہ سن کے تہانوں ملن آیاں۔

- ہاشم: مینڈے تاں پُرانے تھی گئے۔ نواں تاں تینڈا ای ہوسی۔
- پیڑا: میں شیریں فرہاد سُن کے آیاں جناب کول۔
- ہاشم: کپہدا سُنایا سُنیائی۔
- پیڑا: اوہ۔ میں آپ پڑھیائے جی۔ نواں چھپیا۔
- ہاشم: کون ای ایہہ فرہاد نواں۔
- پیڑا: اوہو تر کھان ای اے جی۔
- ہاشم: تر کھانا وی رنگ رنگ دائے بھائی پیڑیا۔ کوئی تختیاں گھڑیندے
نیں کوئی تختے۔
- پیڑا: تہاڈی تختی ای فرہاد دا تختے اے۔
- ہاشم: (ہس کے) شہنشاہ عزیز دا تخت وی مینڈی ای تختی نہیں؟
- پیڑا: چویں کوئی پڑھے تہاڈا لکھیا۔
- ہاشم: ہر کوئی اپنا ای لکھیا نہیں پڑھیندی؟
- پیڑا: (ششو پنچ) صرف عورتاں لئی اے تہاڈا قصہ؟
- ہاشم: (ہس کے) اگلے ویلے جنی کھنی تھی کے ای لکھنے پڑھنے
پوندے آہے قصے۔
- پیڑا: مرداں نوں مناہی سی؟
- ہاشم: مرداں نوں ہور ہتھیرے کم آہے۔
- پیڑا: ہُن تاں ہر کم وِچ عورتاں ای اگے نیں۔ داخلے، نوکریاں،
کاروبار، سیاست۔ جان ای نہیں چھڈ دیاں۔

- ہاشم: جان چھڈاؤن آئیائیں توں قصے ول۔
- پیرا: اک گل پچھ سکناں (ہسدیاں جھکدیاں)
- ہاشم: اک پچھنی آتاں اوہ پچھ جیہدے وچ ساریاں آونجن۔
- پیرا: تہاڈی وی کوئی شیریں سی جی۔
- ہاشم: کوئی فلم بناون دا خیال لگدائے۔
- پیرا: میرا مطلب اے جناب ہر لکھی دے پچھے لکھن والے دی
- آپنی گل وی ہوندی اے جیویں وارث شاہ دی ہیر دے پچھے
- بھاگ بھری سی۔
- ہاشم: وارث شاہ دے تے اگے پچھے ہیر ای آہی۔ بھاگاں بھریا۔
- بھریاں بھاگاں کولوں جان چھڈاویں تاں رانجھا تھیویں۔
- مینڈے وی اگے پچھے شیریں اے۔
- پیرا: (خوش) جے نامناسب نہ سمجھوتے میں پچھ سکناں اوہ کون
- اے۔
- ہاشم: اوہا فرہاد والی۔ ایہا سانجھ اے ترکھاناں دی۔
- پیرا: جے گجھ وقت ہووے تے مینوں آپ سمجھاؤ قصہ۔
- ہاشم: توں آپنا وقت ویکھ۔ توں سمجھا مینوں۔
- پیرا: میں تے پڑھ ای سکناں۔
- ہاشم: پڑھ۔ جس پڑھیا او سے لکھیا۔
- پیرا: (کھسیوں کتاب کڈھ پڑھیندا سنیراں ول ہو یا اے۔)

استنبول شہر سہر شہراں سُنیا طرف غرب دے
 شام ولایت تحت نیارا سانجھو سانجھ عرب دے
 ستر ہزار آہا دروازہ استنبول چوپھیرے
 زینت نال سنہری کیتے اک توں اک چنگیرے
 کنگریاں تے سیم جوائی نقش نگار دیواراں
 سونے رُپے نال مزین کیتے اُستاکاراں
 سیم سنہری بُرج دیواراں شام شہر دے سارے
 سورج نال برابر چمکن رنگ محل منارے
 دو دو کوہاں ہر دروازے وِتھ اوہناں وِچ آہی
 ہر دروازے رہن کھلوتے ستر ہزار سپاہی

(حیران) ستر ہزار دروازہ، دو دو کوہ دی وِتھ ہر دروازے وِچ۔
 تے ہر دروازے ستر ہزار سپاہی۔ (سُنیراں نوں) میرا حساب
 ذرا ماٹھا ای اے۔ تُسیں آپ کرو۔ (موبائل کڈھ کے سُنیراں
 نوں سینتر کیتوس۔) ساڈے شہر دے تے باراں دروازے نیں۔
 تیرھویں موری۔ ساتھوں اوہ نہیں سانجھے جاندے۔ سپاہی تے
 ساڈے وی جتھیرے نیں پر.....

ہاشم:
 دروازے تے سانجھی بیٹھے او تُساں۔ موری نہیں جے سانجھی
 ویندی۔

(گاؤن دا واج اٹھدا اے دُوروں۔ جیویں گھنی خلقت نچ

گاوندی پئی آوندی اے)

موریوں لنگھ پیاسے سجنا موریوں لنگھ پیاسے

ڈھنڈ پُرانی کتیاں لکی سرور مانہہ ڈھتیا سے

سجنا موریوں لنگھ پیاسے

بھلا ہو یا گُو مکھیاں کھادا بھن بھن توں چھٹیا سے

سجنا موریوں لنگھ پیاسے

کہے حسین فقیر سائیں دا ٹپن ٹپ نکلیا سے

سجنا موریوں لنگھ پیاسے

مادھو لال حسین دا سنگ - اکبر دا تخت لہور -

ہاشم:

کون سن ایہہ سنگ والے -

پیرا:

اوہا جیہناں تے دروازے بند آہے - موریوں نکلن ای جوڑ گیا

ہاشم:

اوہناں نوں - اوکھی بنی تخت والیاں تے -

کتنے کوہ ہوسن ایہہ -

پیرا:

ست - ستر - ستر ہزار

ہاشم:

جیہدے جیہدے وچ ست سی -

پیرا:

ست تے ہر کہیں کول ہوندائے کتے سٹا کتے جاگدا - سٹا جاگ

ہاشم:

سکدائے جاگداسوں سکدائے -

نویں پئے دسدے او - تاریخ دیاں کتاباں وچ تے کتے نہیں آئی

پیرا:

ایہہ گل - ایویں سنی سنائی نہ ہووے -

ہاشم: تاریخ دیاں کتاباں تے دروازیاں والے لکھدے لکھاوندے
نیں۔ موریوں لنگھدیاں دیاں دی کیتی اوہناں وِچ نہیں
آوندی۔ ایویں سنی سُنائی ہو ویندی اے۔

پیرا: کنیں واری سنی اے ایہہ کافی ریڈیو ٹی.وی تے۔ سانوں تے
گجھ ہور ای دس دی آئی اے۔

ہاشم: کیہ آکھیوس تہانوں۔

پیرا: ایہو ای بھئی شاعر کہندائے میں تے دُنیا داری چھڈ دتی اے۔
نہا دھو کے پاک ہو گیاں۔ چار دن دی زندگی اے عارضی۔
نیک اعمال وِچ تے عبادت وِچ گزارنی چاہیدی اے۔ کنیں
واریں سنی اے۔ پر اج تے گجھ ہور ای آکھدی جاپی اے۔
پیروں ای کڈھ دتائے اج تے ایہنے۔

پڑوں وانج: جے پیر آگئے جے تھان سر خیر نال تاں اگانہہ ٹرو ہُن پیرا
صاحب۔

پیرا: معاف کرنا گل لٹی ہو گئی۔ چلو جی ہُن چلنے آں استنبول شہر۔
(ٹی.وی انگ) ساڈے گائیڈ نہیں۔ جناب ہاشم شاہ۔

ہاشم: اوہ کیوں۔ ہر کہیں دی اپنی سُر ت مت اے۔ نالے مینڈا ویکھیا
ہور ہا۔ ہُن رل ویکھو چا سارے۔ ست، ستر چتنے وی ہاں۔

پیرا: (بجے سینٹر۔ ہوک) نام عزیز (شاہ عزیز آیائے)۔ شہنشاہ
شاہاں۔ صاحب تخت شہر دا۔ بخت بلند سخاوت عادل۔ غالب تیغ

ظفر دا- جتنے ہور زمیں پر آہے تخت حکومت سندنے- تابعدار

رعیت اسدی نفر کہاوں بندے- ستر لاکھ سوار سپاہی.....

ہاشم: کہہ گجھ حال حقیقت ہاشم ہن دیاں بادشاہاں دی-

ظلموں کوک گئی اسمائیں دُکھیئے ایس دلاں دی

پیرا: ہاشم شاہ- جناب ہاشم شاہ صاحب- کیہ پئے کردے او- میں شاہ

عزیز دا تعارف پیا کراوناں- تئیں اُتوں پے گئے او-

ہاشم: میں تے ہن دیاں بادشاہاں دی گل کیتی اے ایہہ تے پچھلے

ویلے دا اے-

پیرا: پھیر تہانوں کوئی خبر نہیں موجودہ حالات دی- پچھلے ویلے دے

تئیں او ایہہ نہیں- شاہ عزیز تے آئے نیں عوام دے ساہنے

نواں پروگرام نواں منشور لے کے- باقاعدہ وقت لے کے آئے

نیں- (عزیز تاج چونغہ لا کے بانہہ تے دھریاس- پٹھوں اج

دے سیاسی لیڈراں والے کپڑے نکلے نیں)

ہاشم: بس ہن ہور نہیں میں کہندا، جیہا وقت تہا سبھ کوئی-

مولا چودھری: (اک پاسیوں وڑیائے) ہوش کر اوئے نہیں تے میں

کراواں تینوں- سرکار نال ٹوکا ٹوکی پیا کرنائے؟

پیرا: بس میں آیا کہ آیا ایہتھوں ویہلا ہو کے چودھری صاحب-

مولا چودھری: (سر پٹ کے) اوئے ہوئے- نظر کمزور ہوندی لگدی اے-

ٹسٹ کرانے آں- میں تے بھائی ایہو آکھن آیا ساں کھانا رکھ

کے بیٹھے ہوئے آں۔ ست رنگ دی بریانی ہے۔ (نخرے

نال) سندھی کشمیری چینی فرنیج شارجه کینڈین دیسی بتاؤں بریانی۔

اک واج: چودھری صاحب کسے ہوٹل وچ کم کردے او کہ سرکس وچ۔

مولا چودھری: میرے اپنے ہوٹل تے سرکس نی اوئے۔ اگ شگ بال

لینائیں تے آ جائیں دیہاڑی تے۔

ہور واج: ایہدی لائی نال پھو کے جاسو چودھری صاحب۔

مولا چودھری: ہے نیں انجن میرے کول ایہدے لئی وی تے تیرے لئی وی۔

واج: اوہناں داتے پٹرول ای مک گیا ہو یائے

مولا چودھری: میرے پمپ نیں اپنے

واج: اوہ تے مساں تہانوں ای بھردے نیں۔

مولا چودھری: (جانڈیاں) گل کرنی اوکھی ہو گئی اے شریف آدمی نوں

ایہناں مانگتاں مراٹیاں ساہمنے۔ (نکل گئے)

پیرا: ناظرین کرام۔ سامعین گرامی۔

واج: اوہ کوئی نہیں اتھے

پیرا: معافی۔ بھراؤ تے بھینو

واج: اوہ وی کوئی نہیں ہے گھر جا ویکھو۔

پیرا: جناب ہاشم شاہ صاحب۔ ایہہ شاہ عزیز پچھلے پندرہ سالوں توں

عوام دی مرضی نال، ہر بالغ مرد عورت دی رائے نال حکومت دا

نظام پئے چلاوندے نیں۔ ایہہ شہر ایہہ مُلک جو واج تہانوں نظر

پیا آوندائے۔ سبھ ایہناں دا کم اے۔ ایہہ دردمنداں دا مرہم
 نیں۔ دل وچ ہر ویلے عدالت دا خوف۔ ایہناں دا پتر بھتیجا
 کسے غریب دا چوچا وی پھڑکھائے ایہہ اوہنوں مُلکوں باہر بھیج
 دیندے نیں۔

واج: دُبئی کہ امریکہ؟

واج: ساڈے کول تے چوچا وی کوئی نہیں تیرے جوگا۔

پیرا: (ہیک) دِنے امیر وزیراں والی بخشن مُلک جگیراں
 راتیں سیر شہر دا کردے وانگ یتیم فقیراں
 در درگلی شہر دی پھر دے ویکھن حال غریباں
 دُکھیا نظر پوے تس داڑو کردے وانگ طہپیاں

ہاشم: پڑیا ایہہ تے میں پچھلیاں بادشاہاں دی صفت کیتی اے قصے
 وچ۔ تُوں آہنا نیں ایہہ نواں اُمیدوار اے حکومت دا۔

پیرا: بالکل۔ مینوں خوشی اے میں اپنی گل سمجھا سکیاں تہانوں۔ شاہ
 عزیز اصلوں نویں پروکار نیں اوہناں پچھلیاں دے جیہناں
 دے کم نوں دُنیا اِنج تائیں یاد کردی اے۔ اوہناں دی خوبی
 ایہناں دا منشور اے جو اوہناں دی صفت سی ایہناں دی
 کارکردگی بنی اے۔ جو اوہناں اپنے ویلے کیتی ایہناں اِنج کر
 وکھانی اے۔

واج: تہانوں کیہ دتائے ایہنے پیرا صاحب۔ سانوں شہر وکھاؤن ٹرے

سو لہنوں ووٹاں پواون کھلو گئے او۔

پیڑا: چلو جناب۔ مینوں تے تہاڈی محبت دی لوڑ اے۔ میں کسے

کولوں کیہ لیناے۔ اُنج بادشاہ وی شہر دا حصہ ای ہوندے نیں۔

واج: کیوں نہیں۔ عجیب گھر شہر وچ ای ہوندائے مال روڈ تے کہ۔

پیڑا: بس جیویں تسیں آکھو۔ تہاڈی مرضی ولوں مُونہہ موڑ کے میں

چینل بند کراونائے (عزیز ٹر گئیائے)

واج: چینل تے بند ہوسی پتر اتاں جے ساڈی مرضی کرن لگ پیوں

تے۔ اگلی گل کر۔

پیڑا: بیٹی اک عزیز عزیزے آہی بہت نہایت

سی قربان کریندا اُس دے ہر توں شہر ولایت

شیریں نام فرشتے کولوں صاف طبیعت نوروں

پریاں ویکھ لے جاون صورت حُسن زیادہ حُوروں

رل مل کرن تعریف حُسن دی مور مرگ وچ جھلاں

شیریں حُسن جگت وچ روشن دیس بدیسیں گلاں

واج: ایہہ تے عزیز شاہ دا ای اشتہار اے الیکشن دا۔

ہاشم: کہو فرہاد ولوں گل کیونکر بنیا عشق مجھیرا

ہُن اوہ ویکھ گلی ایس ہاشم پھیر کریساں پھیرا

پیڑا: وسدا اک ترکان بیچارہ اوے شام شہر وچ

اُستاکار عمارت کردا بادشاہاں دے گھر وچ

پنڈوں ایہہ ترکھان اٹھیا۔ شہر آیا۔ کاریگری دا چرچا ہویا۔
 سوکھیاں گھراں وچ کم ملن لگ پیا۔ پوڑی پوڑی چڑھدا اخیر
 شاہی محل جا پھتا۔ اکو پتر ہا ایس اُستاد کاریگر دا۔ فرہاد۔ اوہنوں
 ہر رنگ دا کم سکھایا۔ علم وی پڑھائے سارے۔ پر اپنے نال کم
 تے لائی رکھیا۔ ہاشم شاہ ہوراں فرہاد نوں علامہ آکھیا اے۔
 رنگ رنگ دیاں علامیاں نال واہ پیا ہونائے تہاڈا۔ ایہہ ترکھانا
 علامہ وی وکھ لئو۔ پیو دے نال شاہی محل دیاں کندھاں اُتے
 پھل بوٹے پیا واہوندا ہے۔

(فرہاد کندھ تے نقاشی پیا کریندا اے۔ جھروکیوں شہزادی شیریں
 اوہنوں ویہندی اے۔ اچنبھے وچ۔ فرہاد دی اکھ جھروکے ول گئی
 اے۔ شیریں ایہدیاں اُنگلاں پئی ویہندی اے تے ایہہ
 اوہدیاں اکھاں۔ دوئے اک دوجے نوں ویہندے اصلوں
 نیڑے تھی گئے نیں۔ فرہاد جھروکے پٹھ، شیریں جھروکیوں لہہ
 اوہدے کول۔)

فرہاد: مینڈیاں اُنگلاں نوں پئی ویہنی ایں۔
 شیریں: اُنگلاں دی کرنی نوں۔ ایہناں دی کرنی نال مینڈا قید خانہ پیا
 سجاونا ایں توں۔ مینڈیاں ہتھاں پیراں دے سنگل قلعی پیا کرنا
 ایں۔

فرہاد: میں میں میں تے

شیریں: ایہناں اُنکلاں دے پھیرنوں اپنے سنگل کھولن تے لا۔ مینڈے
وی سنگل کھلن۔

فرہاد: بادشاہ دی دھی قید؟

شیریں: بادشاہ آپ قید اے۔ اوہدے اندر دا بندہ مُدتاں دا قید وِچ پیا
پیا گُرنگ ہو گیا اے۔

فرہاد: کیہدی قید وِچ؟

شیریں: تینڈیاں اُنکلاں نوں اپنے پنچے وِچ رکھن دی مجبوری اوہدی قید
اے۔

فرہاد: تُوں مینڈیاں اُنکلاں نوں ویہندی آئی آں۔ میں تینڈیاں

اکھاں پیا ویہناں۔ کیہ دِسیائے مینوں تینڈیاں اکھاں وِچ ہُن
سمجھیاں۔ کھل دی تانگھ۔ تینڈی تے مینڈی کھل۔ ہُن سمجھیاں۔

پیڑا: کتنے دیہاڑے چلدا ایہہ رنگ۔ (شیریں مُڑ گئی اے۔ فرہاد اپنی

تھاں تے آ گیاے) وِسر ویل گئی گلکاری رہی نہ اُستاکاری۔

اک دن پیو آن ویکھیاے۔ ویل بوٹیاں دی تھاویں شیریں دی

شکل بنی پئی اے۔

(فرہاد دا پیو فرہاد دے مگر آن کھلوتائے)

پیو: پُتر۔ ایہہ کیہ۔

فرہاد: کھل۔

پیو: کتئیاں دیہاں دا پیا ویکھناں۔ تینڈی نہ اوہ ہوش اے نہ صورت

کیہ پیا بند اے ساڈے نال۔ میں کیہڑیاں ترلیاں نال لیا
تینوں۔ سکھایا پڑھایا۔ توں آسرا بنیں مینڈا۔ بڈھے وارے
مینڈی ڈانگ بھن چھوڑی آ پُتر۔ دس تینوں کیہ بنیاں۔

فرہاد: ایس روگ دا کوئی ناں نشانی نہیں۔ تُسیں ہُن مینڈا خیال چھوڑ
دیو۔ سمجھو میں تہاڈی دُنیا وِچ ہاں ای کوئی نہ۔ کوئی بھائی باپ
نہیں مینڈا۔ نہ کوئی ذات صفات۔ اک سُپنا ہا۔ مک گیا۔
مینوں جاگ آ گئی۔

پیو: (روون ہاکا۔) ایہہ کیہ پیا آ کھنائیں فرہاد۔ (قلم دوات تے
ہور سمیان سانجھ فرہاد نوں بانہوں پھڑ ٹریاس) چل پُتر۔ اتھے
ہُن ساڈا کھلوون نہیں بندا۔ کم مک گئے ساڈا (نکل گئے
نیں)

پیو فرہاد نوں شہر دیاں وڈیاں حکیمان کول لے گیا۔ کنیں دن
علاج ہويا۔ رنگ رنگ دیاں دوائیاں تے ٹسٹ۔ کجھ سمجھ نہ آئی
حکیم صاحبان نوں۔ شاہی ترکھان کنوں فیس وی ناہی نہیں لینى۔
اک کے آ کھوئیں۔ میاں ایہدا روگ جسمانی نہیں روحانی
اے۔ ساڈے کول کوئی علاج نہیں۔ پیو فرہاد نوں علماواں کول
گھن گیا۔

زاہد لوک بزرگ پُرانے بیٹھے وِچ مسیتیں
دہ دہ سیر جیہناں دے تے بھرے صندوق توتیتیں

(دو بزرگ آ بیٹھے میں صندوق کڑیاں اگے دھر۔)

پیرا: پر اک مرد ایسے آ ہے صادق صدق تیہناں دے
ساری عمر مسیتوں باہر پیر نہ پئے جیہناں دے
موہری دار سیریں دستاراں سبز پیراہن خاصے
صورتِ خضر کتاباں بغلیں دستِ سنہری عاصے
اک تھوں اک زیادہ صاحب علم عقل وچ آ ہے
پر فرہاد ولوں ہن ہاشم وکھ جویں رب چاہے
(پیو فرہاد نوں گھدی آئیے)

کیتی نظر بزرگاں اُس ول سخت احوال ڈٹھونیں
چونکا ڈاہ وُضو کر تازے بیٹھ تعویظ لکھونیں
جھاڑیں زور پیا چو طرفیں کامل دھوپ دُھکھائے
گردے لوک تماشے کارن کاگ سرائیں آئے
اک فرہاد برہوں دا زخمی تیر جگر وچ رڑکے
دوجا پئے بلا ملانے قلم دو اتاں پھڑکے

فرہاد: (اک دم ہاسا۔ پیونوں اگیرے کر کے) تُوں کرا ایہہ علاج۔
ایہہ تے عقل والیاں لئی اے۔ کملیاں لئی نہیں۔ (ہسدا نکل
گیائے)

پیرا: (ہاشم نوں) اگوں سرکار تسیں آپ ای پڑھو نا۔

ہاشم: کیوں چھاپا خراب اے؟

پیرا: چھاپاتے ٹھیک اے پر میرے تے ای نہ ناپے جائے۔
 ہاشم: جے چھاپن والیاں لفظ پورے چھاپ دتے نیں اوہناں دی
 تھاں ٹمکنے نہیں پائے تاں وچوں ٹمکنا بن کے لنگھ جا۔ پڑھن
 والا یا آپ ہولنگھدا اے لفظاں وچوں یا ٹمکنا بن کے۔

پیرا: نوکری کرن لئی ٹمکنا ای ٹھیک رہندائے۔
 ہاشم: جاں ایہہ حال ڈٹھا علماواں کھسکے نال بہانے
 (دوئے بزرگ اٹھ کے وکھ وکھ پاسے نکل گئے نیں ترکھے)
 اک اٹھ کرن گئے اتنچے اکناں پڑھے دوگانے
 (پیو فرہاد داٹھا ہریا لنگھیا اے ساہمنیوں۔ دل تے ہتھ دھریا۔

نکلدا ڈھے پیا اے۔)
 (کول ہوٹوہیاس) گیا۔
 نوکری بچا گیا۔
 پیرا:
 ہاشم:

(انھیرا)

(2)

(کمیٹی روم- ترے وزیر پئے جھگڑدے نیں۔)

وزیر 1: سبھ تہاڈا کیتا اے جناب ملک صاحب۔ خاک کرا چھڈی اے

دساں سالاں دی کمائی ساکھ۔

وزیر 2: جی جی تہاڈا تے کمال اے سردار صاحب۔ تسیں ای تے پھڑی

رکھی اے شاہ دی تلوار نہیں تے گائے لہہ جانے سن ساریاں

دے۔ پھڑی رکھو نہ ہن وی۔

وزیر 3: تساں دوہاں چلن ای نہیں دتی کسے دی۔

وزیر 1: آہو قبلہ تہاڈی من لیندے تے بال بچہ الاں دی خوراک بن

گیا ہوندا۔ سبھ جھگڑے جھیلے مک گئے ہوندے۔

وزیر 3: نہ تساں تدوں سمجھی نہ ہن پئے سمجھدے او۔ میرے نہایت

سیانے عزت مآب سردار صاحب۔ اوس ویلے ایس فرہاد نوں

کون جاندا ہا۔ لیہنوں چکا کے پاسے کیتا ہوندا تے ایہہ دن نہ

آوندا۔ گھر گھر ایہدا بت نہ پوجدے ہوندے لوک پئے۔

وزیر 2: ساڈے دوہاں نالوں پہلاں تسیں وزارت تے بیٹھے میرے

مہربان شاہ صاحب۔ شاہ عزیز دے تساں پل پل دے جانو۔

اوہناں دا حکم سی پہلے دن توں۔ فرہاد اُتے چھٹ نہیں پینی

چاہیدی کسے قسم دی سختی دی۔

وزیر 1: ایہہ حکم نہیں اوہناں دا۔ ایہہ پالیسی اے استنبول سلطنت دی۔
 کسے فسادی نوں سولی تے ٹنگ کے ہیرو بنن دا موقع نہیں دتا
 جاندا۔ اسیں ہوش حواس وچ تے تہاڈی تجویز نوں نہیں ساں
 رکھ سکدے شاہ عزیز اگے۔

وزیر 3: میری سنی ای نہیں تجویز تساں۔ چکاؤن وچ کوئی سختی نہیں
 ہوندی۔ سختی کسے قسم دی ہووے ظاہر ہوندی اے۔ سختی دا دکھالا
 ای سختی ہوندائے۔ متھے مقصد ہوندے نیں ہر قسم دی سختی چکھے۔
 چکاؤن دا مطلب ہوندائے بغیر تول تکرری دے معاملہ چکا دینا۔
 جس پالیسی دا ذکر تساں فرمایاے ایہہ اوہدا ای حصہ اے۔ میرا
 خیال اے ایہہ تے دربار دیاں کندھاں وی جانڈیاں نیں۔
 (ستریا بہتریا مرزا جمال بیگ آیائے۔ سادی سفید پُشاک۔ چٹی
 داڑھی۔ چٹی جالی دار ٹوپی۔ تریوے اُتاو لے اوہنوں ملے نیں
 آپو اپنی سناون لئی۔)

وزیر 1: گجھ نہیں ہو سکد اہُن مرزا صاحب جو کر بیٹھے آں اسیں۔

وزیر 3: ایس "اسیں" وچ میں شامل نہیں جے قبلہ۔

وزیر 2: نہ ایہہ شامل نہیں نیں نہ ایہہ نہ میں۔ ہو چکلیا جو ہونا سی۔ تئیں
 بے وقت آئے او مرزا صاحب۔

مرزا: میں عین وقت سر آیاں۔ گجھ دسن دی لوڑ نہیں مینوں۔ چراغ
 دین ترکھان دا چھو کرا فرہاد شہزادی شیریں دا عاشق بنی بیٹھا اے

بچے بچے دی زبان تے اوہدا ناں اے۔ وغیرہ۔ شاہ عزیز نوں
 تشویش اے بہت وغیرہ۔ تہاڈی تجویز منظور ہوئی۔ کروڑاں
 دے ٹھیکے ارباں دے قرضے گرانٹاں۔ فرہاد نوں آکھیا گیا یا
 ایہہ لے نہیں تے چڑھ سولی تے۔ فرہاد آکھیا۔ بسم اللہ چاڑھو
 سولی، پر شیریں محل دے ساہمنے۔ سو پھینلاں دی موجودگی وچ۔
 پھیر دربار وچ شاہ عزیز دی پاپوش مبارک تہاڈے سر اں
 مبارکاں اُتے کھڑکی۔ تے اوس ویلے دے تہاڈیاں زباناں
 مبارکاں دے گتکے اک دوجے دی کند توں مٹی پئے جھاڑ دے
 نیں۔ کوئی گل رہ گئی ہووے میرے بیان وچ تے اضافہ کر دیو۔
 (تریوے چُپ نیں۔)

روندے وزیریاں کرن نوں۔ میری سفارش تے تہاڈی ساریاں
 دی ترقی ہوئی۔ پچھوں جیہڑا وی معاملہ بنیا تہاں میرے متھے
 لایا۔ مینوں نگرے لوایا۔ پھیر جدوں وی شاہ دے متھے وٹ پیا
 بھج دے میرے کول آئے۔ ترمیم کرنی اے کوئی تے کر دیو
 میرے بیان وچ۔ (تریوے چُپ نیں۔ اخیر)

وزیر 3: مرزا صاحب پو پُتراں دا ہمیشہ ایہو رشتہ رہیا اے۔ کیہ کرنی
 ایہہ گل مُڑ مُڑ چھڈو۔ اسیں تہاڈے کول گئے آں ایتکی؟ کیہ
 کر دے جا کے۔ مِراوٹ ای نہیں شاہ دے متھے تے۔ مگنی پئی
 جے ساڈے والی ہُن۔ ایسے واسطے تہاں آپ آئے او۔

وزیر 2: جے کوئی ہے جے راہ تاں دسو نہیں تے چُھٹی سمجھو ساڈی۔
 وزیر 1: تئیں پڑھنے کدوں پئے سو جناب ملک صاحب۔
 مرزا: (گھل ہسائے) گل ہوئی نا۔ تہانوں شروع توں بھنڈاں دا کم کرنا چاہیدا سی۔

وزیر 3: تے ہور کریندے کیہ آئے آں تے اُستاد کون اے ساڈا ایس کم وِچ۔

مرزا: (مڑ ہاسا۔ وت بھارگور) بھنڈاں دا نہیں۔ ٹھگاں دا۔ ایہو سچ اے ساڈا۔ کدیں نہ بھلیو۔ اِبلیس دا سچ۔ جس گھڑی اوہ اپنا سچ بھل گیا او سے گھڑی عمر قید ہو جاسی بہشت وِچ۔

وزیر 2: ٹھیک۔ ٹھیک۔

وزیر 3: اگے چلو۔

مرزا: دھیان نال سُنو

وزیر 1: کرو۔ کرو۔ گن کاہدے لئی نیں۔

مرزا: ایلو پیتھک علاج ناکام۔ ہو میو پیتھک دی واری اے۔ اخیر تے حکمت آونی اے۔ جدوں بھرے دربار وِچ قارورا ویکھو تئیں ایس فرہاد دا۔ ایہہ ہُن چراغ دین مستری دا پتر نہیں، جینے دیوان حافظ وچوں فال کڈھ کے ایہدا ناں رکھیا۔ فرہاد۔ ایہہ ہُن شاہ عزیز دا داماد بن تے آ گیا جے۔ پورے شہر دے بھکھیاں نکلیاں دی جنج لے کے۔ بہتر اے ایس آپ ای رسم

رُوم کر دیئے ایہدی۔ (3 نوں) شاہ فرہاد زمان بہادر

وزیر 2: (3 نوں) شاہ صاحب بہتر اے مینوں کرن دیو ایہہ کم۔

وزیر 1: مینوں کیوں نہیں۔

مرزا: کیوں نہیں۔ تریوے شاہ دے داماد اوتھیں۔ گھر جوئی۔ تریوے

سُو۔ شاہ ملک سردار فرہاد بہادر۔ زمن زماں، زمین و آسماں۔

توں اج توں شہزادی شیریں دیاں خاص خدمتگاراں وچ شامل

ایں۔ شہنشاہ عزیز دا فرمان (ہتھ نال فرمان کھول ویکھایوس) پر

ایں سروس دی گجھ ٹریننگ وی ہے معمولی جیہی۔ استنبول شہر توں

کوئی دس میل باہر یعنی ادھے منٹ دی ڈرائیو تے بے ستون

پہاڑاے۔ اوتھے بس ایویں ککر جھاڑیاں نیں۔ توں تے ہمیشہ

اپورٹڈ لکڑ استعمال کردا آیا نیں۔ فاصلہ۔ اک میل ڈبل روڈ۔

ڈھائی میل سِدگل تے اگوں پیدل۔ شہزادی محترمہ دا باغ سکدا

اے پیا۔ پانی کوئی نہیں۔ نواں منصوبہ بنیا اے ڈیم بناون دا۔

پہلی سٹیج۔ پہاڑ کٹیا جاسی دوجی سٹیج۔ نہر نکلسی جیہڑی شہزادی

دے باغ وچ آسی۔ باقی ساریاں سٹیجاں عوام دی فلاح و بہبود

واسطے ہوسن۔ (دوئے ہتھ اگے کر کے) ایہہ تیسہ تیرا لپ ٹاپ،

پہاڑ گٹ دے۔ ٹریننگ ختم۔ آ کے شہزادی شیریں دے محل

خاص وچ خاص الخاص خدمتگاراں وچ چارج لے۔ اگوں سمجھنا

ایں توں۔ شہزادی دی سخاوت لامحدود اے۔ لا انتہا۔

وزیر 3: (گوڈیاں نوں ہتھ) کیا بات اے مرزا صاحب۔

وزیر 2: جواب نہیں۔

وزیر 1: پیش کون کر لسی ایہہ تجویز شاہ دی منظوری واسطے۔

مرزا: اچھاتے پیش میں کراں تہاڈی بنائی قبر چوں سر کڈھ کے۔

تریوے کرو۔ فرہاد بہادر نوں لبھن لئی غلاماں دا وفد جاوے۔ اوہ

اتھے آوے۔ فرمان سناؤ۔ تیسہ پیش کرو مل کے دست بدستی۔

شاہ سردار نوں پھڑاوے سردار ملک نوں ملک فرہاد نوں۔

تریوے: مرزا صاحب لہجہ اج ساڈے نال کرو۔

مرزا: میں بدبھمی نہیں کرانی۔ میں تے ایس ویلے چاء دی پیالی پینا

آپ بنا کے۔ (نکلدائے)

(انھیرا)

(3)

(شہزادی شیریں داخل - تہہ خانہ - انھیرا -)

انعام: (ہولی) تمیز (ہور ہولی) تمیز

تمیز: اے تینوں انھیرے وچ ویکھنا نہیں آیا

انعام: جے تُوں نہ دسیں تے مینوں گجھ نہیں دسدا - (نمی لوء)

تمیز: اوہ ”گجھ نہیں“ میں ای تے ہاں - (انعام حیران، چُپ اے)

گل ہتھوں نکل دی اے پئی انعام -

انعام: ساڈے ہتھوں؟

تمیز: ساڈے ہتھ تے خالی نہیں سدا دے - بھریاں بھراتیاں ہتھاں

وچوں - سبھ گجھ کر ویکھیا نہیں - فرہاد دے عشق دا مونہہ بند کرن

لئی ایہناں خلقت دے گن بند کیتے - فرہاد دا عشق ہن شیریں

دا عشق بن چڑھیا اے - جنی کھنی دی زبان تے -

انعام: ساڈا کم توڑ چڑھیا جا پدا اے

تمیز: ساڈا کم تے ہن شروع تھیا اے -

(دراڈی تیسے دی واج - ٹھک ٹھک -)

سُننا ایں پیا -

انعام: نہیں -

تمیز: ایس واج نوں سُنن وی انھیرے وچ ویکھن ای او - گن لاء -

(اصلوں نیڑے تھیائے)

- انعام: ایہہ تے دھڑکن اے دل دی تینڈی۔
تمیز: گن کر تینڈے دل دی او۔
- انعام: پھرتے سٹ پئی پوندی اے۔
تمیز: آپ تیسہ دتائیں فرہاد دے ہتھ۔
- انعام: اخیر مرزے دی چلدی اے پُرانے پاپی دی۔ ناں عزیز دا ہوندائے خیر برکت والا۔
تمیز: پاپ تے خیر برکت بھین بھرا نیں قدیمی۔ بادشاہ تے ملکہ۔ رل مل کے جہان دیاں حکومتاں چلیندے نیں دوئے۔
- انعام: پٹھہ اسپس غلام صدیاں دے۔ تُوں میں۔ تمیز تے انعام ساڈے ناں رکھے گئے بے ناواں دے۔ ناں رکھن دا محکمہ اے پورا۔
کنیں کھوج پرچول خانے نیں اوہدے وچ۔ ساری دُنیا دے کُتب خانیاں تے درس گاہاں نال رابطہ اے۔
- تمیز: ساری دُنیا دے مِرکھت خانیاں تے مُخبر گاہاں نال وی۔ تمیز تے انعام۔ کنیر تے غلام۔
- انعام: تینڈا ناں مہمیز وی ہو سکدا ہا۔
تمیز: جیہنوں پاسا آکھدے نیں ساڈے لوک؟ تینڈی وکھی وچ وڑ کے تینوں تیز کرن لئی۔
- انعام: مینڈا ناں لگام وی ہو سکدا ہا۔ تینڈے ہتھ وچ دے کے مینوں

راہے پاون لئی۔ ہُن تمیزاں کوئی تمیز نہیں رہن دتی۔ انعام بے لگام تھی گئے نیں۔ ایہہ شیریں تے فرہادی کیتی اے۔

تمیز: نہیں۔ ساڈی کیتی اے۔ ساڈی کرنی۔ اساں ماڈے ہینے گل جہان دے۔ جگاں توں ساڈے اندروں اٹھدے آئے نیں فرہاد۔ اساں کمائیاں نیں شیریاں۔ اُتلیاں داکم اے سانوں بھلاون۔ ناواں دیاں تھاپڑیاں نال سواون۔ ساڈا کم ہے ایہناں بھلاونیاں ناواں دی چھاں وچ اپنا آپ جگائی رکھن۔ (ٹھک ٹھک ٹھک۔ واج نیڑے تھی اے دُوروں۔ دوئے نیجھدے نیں اِکدو جے نوں۔ آل دوال نوں۔ وت دوئے رل گویں نیں نچدے۔ نیویں سُر وچ جیویں اندرے اندر پئی اپڑدی اے واج جتھے اپڑاونی نیں۔)

بُکل دے وچ چور نی میری بُکل دے وچ چور
چوری چوری بُکل گیا تے پیا جگت وچ شور نی
میری بُکل دے وچ چور

انعام: ایسے ای چور نوں روکن لئی ستر ہزار دروازیاں اُتے ستر ستر ہزار سپاہی اے پہرے تے۔

تمیز: غلاماں دا پہرہ اپنی غلامی اُتے۔ ایسے پہرے نے چور جی جی دی بُکل وچ بہال دتا اے۔ جتنا پہرہ کرڑا تھینا اے اتنی ستھ گھنیری ہوونی اے چور دی۔

انعام: اوتنا ای شور ودھنا اے جگت تے۔

تمیز: (اوبدے مُونہہ تے اُنگل دھریس) چُپاتا شور (ٹھک ٹھک دی

واج نیڑیوں دُراڈی تھیندی گم ہو گئی اے) فرہاد دا ہکلا تیسہ

سدیندا ای پیا ہزاراں غلاماں دیاں ہزاراں تیسیاں نوں۔ کالی

رات دی بکل دیاں چوراں نوں۔

انعام: ساڈا کم تے ہن شروع تھیا اے۔

(انھیرا)

(4)

(وزیر 3 بیٹھائے۔ فائل پھڑتکیس۔ گھنٹی۔ سیکرٹری آئیے)

وزیر: (اک کھج) کون ای ایہہ۔

سیکرٹری: شیخ سرتاج۔ شیریں فلودے والے۔

وزیر: گھل دیو۔ پنج منٹ توں زیادہ نہیں میرے کول۔

(سرتاج آئیے۔ چالیہہ پنجاہ دا کاروباری۔)

وزیر: مرزا صاحب نال کیہ تعلق اے تہاڈا

سرتاج: حضور میں دکاندار آں معمولی۔ اوہناں دا ملازم آوندائے۔ فلودہ

گھن ویندائے۔ پھکا۔ مینوں تے پتہ وی نہیں۔ ملازم

دسیاے۔ بزرگ بندے نیں۔ ہور گجھ کھا نہیں سکدے ہن۔

مینڈے کنوں چکھوا فلودہ کھڑدائے۔ آہندائے مینوں آپ چکھنا

پوندائے اگے۔

وزیر: تجویز کیہ اے تہاڈی۔ زبانی دسو۔ مختصر۔

سرتاج: حضور مینڈیاں ستاں پختاں ایس شہر وچ کاروبار کیتائے۔

پرانے نمک خوار آں حکومت دے۔ جیویں ایس معمولی دیہاڑی

دار نے شہنشاہ واسطے ساری سلطنت واسطے ایڈا مسئلہ کھڑا کر

وتائے مینڈے کنوں برداشت نہیں ہويا۔

وزیر: مسئلہ تے ختم ہو چکیاے۔

سر تاج: حضور اوہ فرہاد تے گیا پہاڑ وچ۔ بجا فرمایاے تہاں۔ پر لوکاں
 دیاں دلاں وچوں اوہدا ناں کیویں جاوے۔ اسوں لوک تے
 بزار وچ رہنے آں۔ ساڈے واسطے بہوں تکلیف دی گل اے۔
 وزیر: تجویز۔

سر تاج: میں عرض کریناں۔ میں دکان دا ناں بدل کے فرہاد فلودہ رکھنا
 چاہوناں۔

وزیر: ہاں۔ سیل پنجاہ گنی ہو جاسی۔
 سر تاج: تمام ملک وچ اشتہار جاسی۔ فرہاد مینڈا گا ہک اے بچپن توں۔
 دناں وچ دس دکاناں ہور کھلسن۔ فرہاد ہیمر ڈریسر، فرہاد کلاتھ،
 فرہاد فرنیچر، فرہاد میڈیسن، فرہاد میرتج بیورو، فرہاد ریل اسٹیٹ۔
 دناں وچ ایہہ ناں لوکاں دے دلاں توں لہہ کے ساڈی کیش
 بک وچ آہسی۔

وزیر: تجویز تہاڈی اے کہ مرزا صاحب دی۔
 سر تاج: مینڈی حضور۔ اوہناں دے ملازم ایویں گل کیتی دکان دا ناں
 بدلن دی۔ میں اگلے دیہاڑے اوہنوں اپنا فیصلہ دیا تے اوس
 مینوں ایہہ چٹ دتی حضور اگے تجویز پیش کرن واسطے۔

وزیر: ملازم دا حلیہ؟
 سر تاج: سفید واڑھی۔ سفید سادہ لباس۔ نیویں نظر نیویں اواز۔
 وزیر: ناں؟

- سرتاج: چکھیا نہیں میں حضور۔
- وزیر: مرزا جمال بیگ۔
- سرتاج: اوہ یعنی اوہ آپ؟ سابق وزیر اعظم؟
- وزیر: ایہہ تجویز سلطنت دے سبھ توں وڈے دماغ دی اے۔ خوش نصیب او تہانوں اوہنے وسیلہ بنایائے آپنا۔ کیہ چاہوندے او تئیں حکومت کولوں ایس سلسلے وچ۔
- سرتاج: مینوں صرف شہر دیاں پھرے داراں نوں فلودہ سپلائی کرن دی اجازت دتی جاوے۔ ہزار توں ادھی قیمت تے۔
- وزیر: ایہہ وی دسیا ہونائے مرزا صاحب نے روز دے کتنے کروڑ کپ تیار کرنے پوسن تہانوں تے کیوں۔
- سرتاج: جے حکم ہووے تاں ایہہ خادم پوری دُنیا تے فلودے دے پہاڑ کھڑے کر سکدائے۔
- وزیر: تے اوہناں نوں ڈھاون واسطے او تنے ای فرہاد وی۔
- سرتاج: حضور توں بہتر کون جانداے۔ فلودیاں دے پہاڑ ترکھانیاں تئیں نال نہیں ڈھیندے۔
- وزیر: کتنے قرضے دی لوڑ ہوسی تہانوں تے اوہدی واپسی؟
- (سرتاج کاغذ اگے دھریا اے۔ وزیر پڑھیا اے)
- وزیر: شہنشاہ دی منظوری واسطے مضبوط دلائل دی ضرورت ہے۔
- سرتاج: حضور میں ایہہ کم سلطنت دے استحکام واسطے پیا کریناں۔ میں

ذاتی منافعے دی گنجائش ای نہیں رکھی۔ حضور نوں پتہ ای اے
 ایہہ سارا رولا فرہاد والا بے کار لوکاں دا رولا اے۔ بے کاری
 دی سیاست۔ مینڈے کارخانیاں وچ کم کرن والیاں فرہاد دے
 عشق دا نچوڑ اپنی دیہاڑی وچوں کڈھنا اے۔ آمدنی دا 50 فیصد
 ٹیکساں راہیں سرکاری خزانے وچ ٹر جانا اے۔ 40 فیصد شہنشاہ
 دیاں غرباء واسطے چلائیاں سکیمیاں وچ۔ باقی دا 10 فیصد قرضے
 دی واپسی۔

وزیر: تہاڑی محنت تہاڑا وقت؟

سرتاج: مینڈی محنت مینڈا وقت تے اپنے جسم جان واسطے ہے اپنے
 بال بچیاں دی زندگی واسطے۔ پر ساڈیاں زندگیاں دا دارومدار
 سلطنت دی مضبوطی اُتے ہے۔ ایہہ مینڈا عقیدہ نہیں مینڈی
 کاروباری سمجھ اے۔

وزیر: آفرین اے کیا جاگ لائی اے مرزا صاحب دے چکھوائے
 فلوڈے دیاں دو چچیاں تہاڑے دماغ نوں۔

سرتاج: گستاخی نہ سمجھی ونجے حضور تاں میں عرض کریساں جو ایہہ بزار
 دے اک عام دکاندار دی عام سوچ اے۔

وزیر: تیاری کرو سرتاج میاں۔ وقت تھوڑا اے۔

سرتاج: بجا ارشاد۔ تھوڑے نوں بہت بناونا ای ساڈا کم اے۔

(انہیرا)

(5)

(شیریں داخل- تہہ خانہ- چار کنیراں وچ پنجویں تمیز- نچ
گاؤن-)

رنگ رنگنا- رنگ رنگنا نی اسماں رنگ رنگنا
شہر قہر دے لہہ اسمانوں دھرت وسانی سانجھی
ہر دی کرنی ہر دے لیکھے ملکہ نہ ہتی بھانجی
دل دی کرن توں کیہ سنگنا رنگ رنگنا.....
ہتھاں تے دھر پار تارنے رُک سکدے دریا
چراں دی دل دے بُوہے کھلی لینی اکھیاں وچ وسا
سنگ دینا سنجوگ سنگنا رنگ رنگنا.....
تلو تلی اسماں دینی بہاری ٹیوں ٹوے بھر دینے
سروں پیروں اسماں لہی آپے کیہ کہنا سانوں مہینے
ٹپن پرانا ٹپ لنگھنا رنگ رنگنا.....

(شیریں نچ گاؤن بُوہے ادھ انھیرے گھل تکیائے- وت
اگیرے تھئی اے)

شیریں: میں آسکئی آں؟

تمیز: جیہڑی ساڈے وچ اے اوہنوں پچھن دی کیہ لوڑ؟

شیریں: وچ ہوندیاں وی باہر آں ایہا تے ڈکھ اے-

تمیز: ویلا تھوڑا رہ گیا اے ایس دُکھ دا۔ (پتھرتے تیسے دا دُراڈا واج)

آتینوں رنگ وکھائیے۔ تینڈا اپنا رنگ۔

شیریں: مینڈا کم بس ویکھن ای اے؟

تمیز: ایہہ تُوں دس ویکھ کے۔ ویکھن کرن نوں کیویں پوہندا اے تے

کرن ویکھن نوں کیویں۔

(چوتھی فرہاد بن کھلی اے۔ ہتھ وچ تیسہ۔)

فرہاد: شیریں (کھٹ کھٹ، دُراڈی، وری)

پہلی: ہن نہیں ملدا شیریں فلودہ۔ (ہاسا)

دوجی: کیا بات اے۔ فرہاد فلودے دی۔

پہلی: جواب نہیں جی۔ پُرانا مزہ تے نوں پیکنگ۔ خراب تھیندا ای

نہیں۔ وٹامن بھرپور۔ مکمل غذائیت۔ کوئی حرام جُز شامل ہے ای

نہیں۔

دوجی: فرہاد فلودہ کھاؤ ہور کجھ کھانے دی لوڑ ای کوئی نہیں۔

پہلی: کروڑاں لشکری نیں۔ جنگاں وچ چھولے چبن گجھے۔ ہن

آہندے نیں اساں جنگ لڑی تے فرہاد فلودہ کھا کے ای لڑنی

اے۔ مُلک دی سالمیت واسطے لازم تھی گیاے فرہاد فلودہ۔

(فرہاد تیسہ رکھ کے بہہ گیا اے جیویں تھک ٹٹ گیا ہووے۔

تیجی فرہاد دا ای دوجا رُوپ کر فرہاد دے سجے آ بیٹھی اے۔)

دوجا فرہاد: بڑی ہو گئی اے یار۔ کوئی عقل کر ہن تے۔ تیسیاں نال پہاڑ

پئے ڈھیندے نیس؟ بادشاہیاں اُکھڑدیاں نیس تیرے جیہیاں
 کملیاں کولوں؟ دُنیا تے کملیاں داراج ای آ جائے پھیرتے۔
 ہیں۔ ایہہ قدرت دا نظام ای۔ ماڑیاں دے سر تے تگڑیاں دا،
 جاہلاں دے سر تے پڑھیاں لکھیاں دا، ایانیاں دے سر تے
 وڈیریاں دا بندوبست۔ ایسے انصافی نظام دیاں برکتاں نیس جو
 شہنشاہ عزیز جیہا طاقتور حکمران ایہہ کہن تے مجبور اے کہ اک
 ترکھان بچے نوں کوئی تکلیف نہ دتی ونجے ہرگز۔ بس اوہنوں
 تیسے نال پہاڑ پٹن دے کم تے لا کے آرام نال شہروں پرے کر
 دتا جاوے۔

پہلی: اک خاص بندوبست چھڈ گیا نیس وچوں فرہاد نمبر 2۔

دوجا فرہاد: کیہڑا۔

پہلی: دھیاں دے سر تے پیواں دا۔

دوجی: ہاں ہاں۔ سگوں گل عورتاں دے سر تے گل مرداں دا۔

پہلی: جے وچ کسے ویلے کوئی مارگریٹ تھچر آ ونجے تاں ہور گل اے۔

دوجا فرہاد: ہور گل کیوں۔ اوہو گل اے۔ اوہ تے مرداں دی مرد ہوئی

اے۔

تیجا فرہاد: (دوجی تیجا فرہاد روپ ہو فرہاد دے کھے آ بیٹھی اے) شہنشاہ

نے اپنی بدنامی سر تے لئی۔ گلی گلی وچ اوہدی لاڈلی شہزادی دا

ناں رولیا گیا۔ برداشت کیتا۔ تینوں تے چکا کے لانجھے کرُو

آہے وزیر۔ کوئی دوا کھوا دتی جاندى گئيوں گوڈيوں ره جاندى
گنگا بولا هو جاندى۔ وکيه شاه دا صبر۔ شاه دا انصاف۔

دوجا فرهاد: کيه فائده کموں وى گئيوں۔ ہن تائیں دُنیا تے ناں ہوندا۔
تیجا فرهاد: تیری اپنی فرم ہوندى۔ ملٹی نیشٹلاں نال حصے دارى ہوندى۔ تیری
ریسرچ دیاں کتاباں دُنیا تے وکدیاں۔ تیرے ناں تے
یونیورسٹیاں چلدياں۔ لکھاں دا بھلا ہوندا۔

(تمیز فرهاد دے کول تھئی اے)

فرهاد: کون۔ شیریں۔ نہیں۔ پر اکھیاں تینڈیاں اوہا پیاں آکھدیاں
نیں۔ تُوں کون ایں۔

تمیز: تینڈی گھل۔ تینڈی گھل راہیں گل دی گھل۔ شکلاں ناواں
دیاں رجسٹراں دی قیدتوں باہر۔ ہر اکھ دے اندر ہے شیریں۔
دبی گھٹھی۔ ہر ہتھ دے اندر ہے فرهاد۔ دبلیا۔ دھمکایا۔ اکل
نہیں تُوں۔ اپنا کم کر۔ سبھ دا کم۔ وکيه کتنے ہتھ تینڈے نال
زلدے نیں۔ (فرهاد اٹھیا اے۔ تیسہ چاتوس۔ کھٹ کھٹ دی
واج ترکھی تھئی کے ڈراڈی تھئی اے۔)

(تبی وزیر 3 بنی بیٹھی اے دفتر لا کے۔ دوجی سرتاج بن پیش
ہوئی اے۔)

سرتاج: گجھ کرو حضور

وزیر: کيه کرن حضور۔ تُوں کہنائیں بنکاں کولوں تینوں پیسہ دواواں۔

بنک آپ پٹے پیسہ منگدے فی سرکار کولوں۔ نہ ملیا تے بہہ
جاسن۔ سرکار کتنا گُو دیوے کیہنوں کیہنوں دیوے کتھوں
دیوے۔ تُوں کیہ کیتائے۔ کر گجھ۔

سرتاج: سبھ گجھ کر بیٹھاں مال وکدا ای نہیں۔

وزیر: کون لوے کسے کول روٹی جوگے پیسے نہیں فلودہ کون کھاوے

تیرا۔ سارا شہر بے روزگار کر چھڈیا تیریاں چھانٹیاں نے۔

سرتاج: کیہ کردا میں دتو۔ لاگت توں گھٹ مل تے وپچی آوندا؟ سرکار

نوں کیہ دیندا۔ قرضے کتھوں موڑدا۔ لاگت گھٹاون لئی چھانٹی

کرنی پئی۔ مڈھوں ہوندی آئی اے کوئی نوں کیتی اے میں؟

وزیر: مرزا صاحب دا کیہ مشورہ اے۔

سرتاج: اوہ تاں ہے ای نہیں۔ گھر وی نہیں ملدے۔ گجھ ہور ای

سُنیاے میں تے۔

وزیر: کیہ؟

سرتاج: ہڑتالاں جلوساں والیاں نوں مشورہ دیندے نیں اجکل۔

وزیر: کاہدا۔

سرتاج: بہتر ہڑتال تے بہتر جلوس دا۔

وزیر: مرزا جمال بیگ؟

سرتاج: حضور۔

وزیر: گل گجھ ہور ہوندی جا پدی اے۔ تُوں چل میں باقی وزیراں نال

صلاح کر کے دسناں کیہ ہو سکدائے۔

(کھٹ کھٹ دا وانج ودھیائے۔ جا پدا اے ہزاراں تیسے پئے
ورھدے نیں۔ پہاڑ ڈھین دا وانج وی وچ رلیا اے۔ کھٹ
کھٹ دھڑڑ دھڑم۔ وانج دے نال ای، اوہدے وچوں ای گھنی
خلقت دا رل گاؤن اُبھریا اے۔ تمیز تے سنگیاں وی رلیاں
نیں۔)

نروارو

اساں ای ہاں جیہناں پٹیاں شاہیاں

اساں ای ہاں

اساں ای ہاں جیہناں لنگرتت ست لائے

نروارو

ایہا ای نیں جیہناں گڈیاں چپ دیاں پھاہیاں

بھکھ دُکھ دے بندوق تے وردی مورچیاں وچ ڈاہے

کتنے ایہہ نیں اندر اساڈے کتنے آپ اساں ہاں

بھیت دی ریت نیارو

نروارو

ٹھل نینیں گل ملو سمندر جو ڈیاں سوتارو

نروارو

شیریں: رنگ سچ ہوون تے آ گئیائے تہاڈا۔

تمیز: تینڈا۔

شیریں: ہاں مینڈا۔ ساڈا ساریاں دا۔

(انھیرا)

SUCCHET
PUNCHAM.COM

(6)

(دربار شاہ عزیز - تریوے وزیر)

عزیز: مبارک ہووے تہانوں و زرائے عالی مرتبت۔ مثال نہیں دُنیا دی
تاریخ وچ تہاڈے جیسے دُور دی سوچن والے باریک تے تیز نظر
والے وزیراں دی۔ دُور دی نزدیک دی پوری نظر اے تہاڈی۔
کسے صلاح مشورے والی عینک دی کوئی ضرورت نہیں۔
(تریوے وزیر چُپ سر سٹ بیٹھے نیں۔ اخیر)

وزیر 3: کوئی گل اساں حضور دے حکم توں باہر کیتی ہووے تاں سزا
دے حقدار آں۔

عزیز: یعنی ایہہ جیہڑا پہاڑ ڈھایا اے اوس نامراد نے تے جیہڑی نہر
چلائی اے ایہہ عین میرے حکم دے مطابق ہو یا اے۔ جیہڑے
لکھاں لوک اوتھے جمع ہو کے حکومت دے خلاف بغاوت دا
اعلان پئے کردے نیں۔ اوہ میرے حکم نال ای پئے کردے
نیں۔ حکم تہاڈیاں نایاب ذہناں دی پیداوار نہیں سی؟ جو کجھ ہو یا
اے ہن تائیں تہاڈے سوچیاں منصوبیاں اُتے عمل کرن نال
ای ہو یاے یا نہیں۔

(وزیر چُپ نیں) کوئی حد نہیں رہ گئی تحت دی بدنامی دی۔ جو
اوہ منگدائے اوہدا وعدہ وی تساں کر پھڑایا اوہدے ہتھ میرے

ولوں۔ پچھا نہہ ہن دا کوئی راہ وی رکھیا سی تساں؟ کہ اوس دے
خلاف وی میرا ای حکم سی کوئی۔

وزیر 2: اساں تے اوہدی موت دا پروانہ اوہدے ہتھ دتا۔ اوس قبول
کیتا۔ ہن جو اوس کر دتا اے ایہہ کسے حساب قیاس وچ آون
والی گل ہے؟ حضور آپ فرماؤ۔

عزیز: (سر نوا کے) ہن کیہ اُپاء اے۔ کیہ کرنا اے حکومت نے۔ جے
وعدہ پورا نہ کریئے تاں کیہ رہندی اے ساکھ تخت دی۔ تے
شہزادی نوں اوہدے حوالے کر دیئے تاں کیہ رہندی اے۔ سمجھو
تخت اوہدے حوالے ہو گیا۔ اوہدے نہیں لکھاں دے اوس غول
دے حوالے جیہڑا اوہدے پچھے آن کھلوتا اے۔ سوچو زیادہ وقت
نہیں ہن ساڈے کول۔

(وزیراں اک دوجے ول تکیائے)

وزیر 3: دست بستہ عرض اے۔ ساڈی ترو نہہ دی عاجزی قبول فرمائی
جاوے۔ ساڈی سمجھوں باہر ہو چکی اے ایہہ گل۔ حضور جو وی
فیصلہ اپنی عقل کامل نال سوچ کے ارشاد فرما دین اوہدی تعمیل
ہوسی۔

عزیز: سوچ لو۔ کیہ آکھدے او پئے۔ پھیر سوچ لو۔ ایہدا مطلب
تے ہے تہاڈا استیفا۔

تریوے وزیر: (واری واری ہتھ بنھ کے) ساڈی جرأت نہیں حضور۔ اسیں

جو سوچ سجدے ساں سوچ بیٹھے آں۔

انہونی ہو ونجے تاں اوہدا علاج وی انہونی وِچ ای ہوندائے۔

عزیز: سمجھ گیاں میں (تاوڑی۔ دربان آئے) سپہ سالارِ اعظم۔

(دربان نیوں کے باہر گئے۔ سپہ سالار آئے) سپہ سالارِ

اعظم۔ ایہہ تن اہلکار اپنے فرض دی ادائیگی توں انکار کر چکے

نیں۔ ایہناں نوں گرفتار کر کے قید خانے وِچ داخل کیتا

جاوے۔ او تھے تاحکمِ ثانی ایہناں نال سابقہ مرتبے دے مطابق

سلوک کیتا جاوے۔

(سپہ سالار دے اشارے تے وزیر اوہدے مگر نکل گئے نہیں،

بادشاہ ول نیوں کے۔ عزیز سوچ وِچ اے۔ جھٹ مگروں پچھلا

بُوہا گھلیاے۔ اک بڈھڑی ستر شجھتری۔ گھنے ادب ادب نال

سوئی سہارے ٹردی اندر آئی اے۔)

عزیز: آو نور افشاں۔ ہُن تینوں ای وزیرِ اعظم نہ بنا دیے۔

نور افشاں: میں حرمِ سراء وِچ ساں بیگمات کول۔ اپنی روز دی عام خدمت

واسطے۔ مینوں معاف کر دیا ہے۔ انج آ ورن تے۔ پر حالات

مجبور کر دیندے نہیں ساڈے جیہیاں قدیمی خدمت گاراں نوں

اپنی حد توں باہر پیر پاون لئی۔ ایہناں بے سرتیاں وزیراں دی

کاروائی میں ویکھدی آئی آں مہینیاں توں۔ جو ایہناں فلو دے

ونڈ کیتی اے، حضور دی بادشاہی دی مینوں سارا پتہ اے۔ نہایت

معمولی جیہی گل نوں ایہناں سلطنت دی بنیاد اُکھیڑن دا ہتھیار بنا
دیتا اے۔

عزیز: معمولی جیہی گل؟ نور افشاں؟

نور افشاں: اصلوں معمولی۔ حکم ہووے تے اج ای معاملہ نہڑ جاندا اے۔

کوئی سامان نہیں چاہیدا بس حضور دی اجازت چاہیدی اے۔

عزیز: (عجیب جیہی تسلی) پوری اجازت اے۔ تیرے اتھے آون دا پتہ
نہیں لگنا چاہیدا کسے نوں۔

نور افشاں: میرے دُنیا تے آون دا دُنیا بناون والے نوں وی پتہ نہیں۔

عزیز: جیو، جیو جگت ماتا۔

(نور افشاں پچھلے بُوہیوں جیویں آئی تیویں ٹُر گئی اے۔)

(انہیرا)

(7)

کمرہ۔ شیشے اگے نور افشاں بیٹھی میک اپ پئی ٹھیک کریندی
اے۔)

نور افشاں: (ویہلی تھی کے) سازو۔ (بائیاں پنجیہاں دی گڑی آئی اے)
سازو سوجی اک پاء۔ کھنڈ اک پاء سوا چھٹانک ادھ تولہ ادھ
ماسہ، ڈوڈھ رتی۔ خشبو جمعراتی ساڈھے ست و بے شام والی۔
گری بدم تن نمبر ساڈھے چار چھٹانک۔ میوہ تیرے تے
چھڈنی آں سازو۔ لکھیا گیا؟

سازو: میڈم۔

نور افشاں: پڑھ (سازو پورا نسخہ ٹرت سنا دتاس) میری سبھ توں چنگی
شاگرداں توں ایس ویلے سازو۔ پر ا بے کسراے تیرے وچ۔
جو میں آکھیاے اوویں سنا دتائی۔ مینوں بھلاون دا کوئی خانہ
ای نہیوں چھڈیا۔

سازو: حلوہ پکا لیاون دا ویلا میڈم؟

نور افشاں: ساڈھے چھ و بے شام۔

سازو: حلوے دامدا۔

نور افشاں: شہزادی شیریں دا ختم۔

سازو: شہزادی تے جیوندی اے ا بے۔

نور افشاں: کسر۔ میں آکھیاے نہ اے کسر اے۔ حلوے دامدّ اشیریں دا
 ختم اے۔ ختم تے جیوندیاں دا وی پڑھیج سکدا اے۔ سازو
 ساڈے لئی حقیقت اوہ نہیں جو ہے۔ ساڈی حقیقت دے نمبر نہیں
 اک توں دس۔ جیہڑی یارھواں نمبر کڈھ وکھاوے اوہنوں ساڈی
 سبھ توں وڈی ڈگری۔ اصل حقیقت ساڈا نہیں دُنیا دار فلاسفراں دا
 پواڑا اے۔ پر سانوں ایہناں فلاسفراں دا گھوٹیا پینا پیندا اے
 اپنے کم تے لاون لئی۔ اک نمبر توں دس نمبر تائیں عرق بنانے
 پیندے نیں اوہدے۔

سازو: میڈم اک نمبر شیواں اک نمبر ہوندیاں نیں اصل تے نہیں نہ
 ہوندیاں؟

نور افشاں: ہوں، بہتر، ہُن کم ول ہو۔

سازو: بہت بہتر میڈم۔ (بوہیوں پرتی اے) مرزا جمال بیگ آئے
 بیٹھے نیں۔ تہاڈے آون توں پہلوں دے۔

نور افشاں: بلا اندر۔ (سازو گئی اے۔ نور افشاں میک اپ ٹھیک کریندی
 اے۔ سازو پرتی اے)

سازو: اوہ تے ہے اکی نہیں۔ بوہے وی سارے اندروں بند نیں۔

نور افشاں: حقیقت۔ حقیقت دے لفافے وچ پھسی پئی اے سری تیری
 اے وی۔ مرزا جمال بیگ دے وی نمبر نیں اک توں دس
 تائیں۔ کم ول ہو۔

(سازو اچنبھے نال اوہنوں پل دا پل ویکھیاے)

سازو: بہتر (پرت گئی اے۔ نور افشاں میک اپ ٹھیک کریندی اے۔

سازو آئی اے۔ اک تھالی وچ حلوہ اک وچ نان۔)

نور افشاں: بہت بہتر۔ چکھ کے دس سازو۔

سازو: دساتے تساں اے میڈم۔ تسیں چکھو۔

نور افشاں: تینوں پتہ تے ہونا چاہیداے میرا روزہ ہونداے جمعرات دا۔

سازو: روزہ گھلن دا ویلا ہو گیاے۔ حلوے نال ای کھول لئو۔ دسو

ٹھیک اے۔

نور افشاں: جے میں ایس حلوے نال روزہ کھول کے مرونجاں تاں تینوں

کون دے؟

سازو: (چکھ کے) زہرتے پورا اے ایہدے وچ۔

نور افشاں: بہتر۔ بہت بہتر۔ سازو مینوں زہر دین دی تینوں لوڑ نہیں۔

گجھ چر تائیں، جلدی، میرے بعد توں ایس سکول دا چارج

سنجال لینا اے۔ توں کامیاب ایس مینوں بھلاون وچ۔ میں

تینوں نان دا ناہا آکھیا۔ نان چکھ۔ (سازو چکھیاے) ادھا نان

تے چوتھا حصہ حلوہ میرے ہتھ تے رکھ (سازو دھریاس) بہتر۔

میں ہن چلی آں اپنا ختم دیواون۔ تیرا کم میرے توں کتے بہتر

ہوتی۔ (سر تے ہتھ پھیریاں سازو دے) بے شک سر دھو

لویں (نکل گئی اے)

سازو: (شیشے وچ مُونہہ ویکھیاں۔) حقیقت۔ اصل، اک نمبر، دس نمبر
کون، کیہ۔ (مرزا جمال بیگ اندر جھاتیاے)

مرزا: اجازت اے؟

سازو: مرزا صاحب تئیں کتھے سو۔ میں سارے پاسے ویکھیاے نظر ای
نہیں آئے۔ میں تے میڈم نوں دیاے تئیں ہے ای نہیں
کتھے۔ ہُن اوہ آپ ٹر گئے نیں۔

مرزا: کتھے گئے نیں۔

سازو: دس کے نہیں گئے۔

مرزا: اوہ آئے تاں آؤساں۔ مینوں جان دی اجازت دیو۔ (سازو
چھڈن واسطے نال ٹری اے) نہیں۔ کوئی تکلف نہیں۔ اہے میں
آون جاون جوگاتے ہاں اپنے آپ۔ بیٹھو تئیں (نکل گیاے)
سازو: (شیشے وچ مُونہہ تکیاس) کون، کیہ۔ (بُوہا گھلیاے۔ بازو آئی
اے۔ سازو دی ہانی)

بازو: دس آئی آں تمیز نوں بیچاں حلوہ نان تلی تے دھر کے نکل گئی او
شیریں دا ختم دیوان۔ تمیز شیریں ول گئی اے۔ انعام فرہادول۔
سازو: بیچاں آکھ گئی اے جلدی توں میرے مگروں سکول دا چارج
سانبھ لینا نیں۔ کوئی اخیر کرن گئی او بازو۔ چھتھی پئی جا پدی
اے۔

بازو: اوہدا ہر پیر اخیر لی پوڑی تے ہوندائے سازو۔ دُھروں چھتھی ای

لگی آئی اے۔

سازو: دُھروں تے اوہا اے جو اسیں ہاں۔ حرماں وِچ بوہکر پھیرن
والیاں حلال خوراں دی حلال اولاد۔ اوہ وی اپنے ویلے ساڈے
ہار ای اپنے ننگ دا میک اپ کر کے اپنی چھتھی رُوح نوں
چارن نکلی۔ چتراں دی چتر بن گئی۔ چوراں دی چور۔ چوری
دے علم دی علامہ۔ سادھاں دی مور۔

بازو: اساں وی اوہدے پیراں تے ٹریندیاں اتھے بچیاں۔ اوہدے
دِتے ناں پہن کے اوہدے کم لکیاں۔ سازو بازو۔

سازو: ساڈے اپنے ناں کیمہڑے آہے۔ ساڈا ننگ ای ساڈا ناں ہا۔
اوہنوں بیچاں دی ساز باز کجیا۔

بازو: جے ساڈے گنیں فرہاد دے تیسے دی واج نہ پوندی تاں اساں
وی اج بیچاں دیاں دھیاں ای ہوندیاں تمیز دیاں بھیناں نہ
بندیاں۔

سازو: ویلے ویلے دی گل اے۔ اوہدے گنیں وی کنیاں فرہاداں دے
تیسے پئے۔ کنیں واریں تمیز ہو مڑ بیچاں تھئی۔ فرہاد دے تیسے دی
ہر سٹ وِچوں اوہدے پو دا ترلا سُنیدا اے۔

بازو: آہو۔ شیریں دے ہر پیر پٹھ شاہ عزیز دا پرچھاواں آوندا اے۔
ہر کوئی ہر کوئی تھی سکدا اے۔ ایہو گھل اے ایہو غلامی۔ جے اج
فرہاد نہیں رہندا تاں ایہو سر دھڑ دی لاون نکلی خلقت مڑ گلی

بزاریں وڑ کے تھڑیاں دا مُونہہ تکسی۔ ٹکر ٹوکری ڈھون نکل
پوسی۔

سازو: قید پئے وزیراں نوں سرتاج فلودے والے مرزا جمال بیگ ولوں
مبارک بجا دتی اے۔ اوہناں وِچ مافی منگن نہ دی بحث پھیر
رک گئی اے۔ بازو اساں بیچاں دا کیتا ہوون نہیں دینا۔

بازو: ہوئے نوں ان ہو یا کر دینا اے اساں۔ (سازو دے ہتھ ہتھاں
وِچ گھن گھد لیس۔)

سازو: (اکھاں بند کر کے) میں تُوں اک دوجی دی کون کون ہاں۔

بازو: تینڈیاں ہتھاں وِچ ہتھ بے انت نیں ڈھٹھیاں دے، رڑھ
وگیاں دے (سچے سچے سرنال سرنال جڑیا اے)

(انھیرا)

(8)

(دربار۔ شاہ عزیز۔ ہتھ تسبی۔ کدیں اکھ نیویں کن واج تے۔

کدیں اکھ تاڑ تے پھر دی مُڑ نیویں تھئی اے۔ پچھلا بُوہا

گھلیاے۔ تر بکیاے عزیز۔ نور افشاں اندر آئی اے)

عزیز: ہُن کیہ کرن آئی ایں۔

نور افشاں: جو کیتاے اوہ دن آئی آں

عزیز: کیہ کیتائی۔

نور افشاں: معمولی کم جیہڑا حضور دیاں نا اہل وزیراں کولوں نہ ہو یا۔

عزیز: تڈھ ماریاے فرہاد نوں؟

نور افشاں: نہیں۔ میرا کم تے اوہ نوں حضور دی شان نوں بے نشان کرن

توں روکنا ہا۔ بس۔

عزیز: اوہدی تے لاش ملی اے پہاڑ توں۔

نور افشاں: اوہ رُک گیا۔ میرا کم ایتنا ای ہا۔ اوہدے مرن جیون نال

میںوں کوئی غرض نہیں۔

عزیز: پر کیوں روکیا تڈھ۔

نور افشاں: (بُکل وچوں حلوہ نان کڈھ اگے دھریندی اے۔)

عزیز: (کُجھ حیرانی کُجھ کُجھ) ایہہ کیہ اے

نور افشاں: ختم دا حلوہ

عزیز: فرہاد دے ختم دا؟

نور افشاں: اوہدے عشق دے ختم دا۔

عزیز: ایہدے نال کیوں رُکيا اوہ۔

نور افشاں: جے میں دساں کسے عام پیو نوں ایہہ گل تے اوہنوں تے

تکلیف ہووے۔ پر شہنشاہ تے سمجھ سکدے نہیں دشمن نوں روکن

واسطے کوئی حربہ وی ورتج سکدا اے۔ ایہہ حربہ اے میرا۔ مٹھا

جیہا حربہ۔ میں فرہاد نوں دسیا شہزادی شیریں فوت تھی گئی۔ میں

فقیرنی شہر پئی بھوندی ساں۔ ایہہ حلوہ اوہدے ختم دا دتو نہیں

میںوں۔

عزیز: اوس کیہ کیتا۔

نور افشاں: (بُکل وچوں فرہاد دا لہو لگا تیسہ کڈھ وکھایوس) ایہہ کیتا۔ میں

نہیں ماریا اوہنوں۔

عزیز: تیریاں مٹھیاں حربیاں نال اوہ رُکيا کوئی نہیں۔ اوہ اک توں

لگھاں ہو گیاے۔ پہاڑ نہیں، ہُن سلطنت دیاں بنیاد پیا ہلاوندا

اے۔ وزیراں دی عقل نے اوہدے کولوں نہر کڈھوائی۔ تیری

عقل نے اوہدے کولوں بادشاہت دی جڑ پٹوان دا بندوبست کر

دتا۔ وزرائے کرام تے ہُن قید وچ باغیاں دیاں مبارکاں پئے

لیندے نیں۔ باغیاں دی حکومت آئی تے مشیراں دے عہدے

مِل جاسن اوہناں نوں۔ تینوں شاید وزیر اعظم بنا دین اوہ۔ دُنیا

دی پہلی عورت وزیر اعظم۔

نور افشاں: سلطنت دی بنیاد واقعی ہل گئی جا پدی اے۔ حضور نے مینوں عورت من لیا اے۔ (واج وچ نواں بھارگور) شہنشاہ عزیز۔ میں ناں لے کے گل کرن دی گستاخی تے مجبور آں۔ میں ایس شہر دی اک بے حیثیت عورت۔ جیہدا نہ آگاہ نہ چچھا۔ ہر رنگ دے دکھ جھاگے تاں مینوں انسان دے جیون دے مول دا پتہ لگا۔ زور اوری۔ زور اوری دا آسرا ای بھکھ دے پائے کھپے پور سکدا اے۔ میں سبھ توں وڈے زور اوری دی خدمت نوں اپنا کم بنا لیا۔ حرم دی خدمت حرم راہیں دربار دی خدمت۔ میرے لئی نیکی بدی جیسے لفظاں دا کوئی مطلب نہیں۔ میرا ہنر صرف زور اوری دی حفاظت واسطے اے۔ ایہو میری اپنی حفاظت اے۔ ایہہ میرا سچ اے۔ بے کوئی ایس سچ نوں سمجھ سکدا اے تے اوہ تئیں او۔

عزیز: کیونجو میرا سچ وی ایہو اے۔ ایہا دسنا چاہونی ایں نا مینوں؟ ٹھیک اے۔ پر طاقت جیہنوں توں زور اوری آکھنی ایں میرے ہتھوں نکل چکی اے۔ لوکاں دے دل دماغ اُتے میری نہیں میریاں نابراں دی حکومت اے۔ ہُن تیرا ہنر اوہناں دے کم ای آسکدا اے۔

نور افشاں: اوہناں نوں میرے ہنر دی لوڑ ای نہیں۔ میرا ہنر تے زور

والیاں نوں دَسیندا اے بے زوراں نوں نتھ کیویں پاوئی اے۔
 بے زوراں نوں دَسیندا اے نتھ پوانی کیویں اے تے ہنڈانی
 کیویں اے۔ اوہ تے زور والے بے زورے دا فرق ای مُکاؤ
 نہیں۔ نہ کوئی امیر نہ غریب، نہ مالک نہ غلام۔ میں بے کار آں
 اوہناں واسطے۔

عزیز: حکومت توں باہر تے نابر ایہو گلاں کریندے نیں۔ جدوں
 حکومت وِچ آ بہن تاں تیری لوڑ پونڈی اے اوہناں نوں۔
 نور افشاں: میری ہُن عمر نہیں اڈیکاں کدوں اوہ حکومت وِچ آون تے
 بدلن۔ ایہہ میریاں شاگرداں کرین جیہڑیاں ساہنے میڈم میڈم
 کریندیاں نہیں تھکدیاں۔ اوہلے ہوواں تاں مینوں بیچاں
 آکھدیاں نیں۔ جیہڑیاں مینوں زہر دین نوں پھر دیاں نیں
 میرے سکول تے قبضہ کرن لئی۔ جیہڑیاں حضور دیاں نابر غلاماں
 نال اکھ مٹکا وی کریندیاں نیں۔

عزیز: سو ساڈے دوہاں دے پیراں پٹھوں زمین نکل چکی اے۔ میں
 ہُن ایہدا علاج نہیں چُکھنا تیرے کولوں۔ ہر علاج چُٹھا ای پیا
 اے۔ میں اپنی رہی کھسبی طاقت نال ہُن اِکو کم کرنا اے۔ میں
 چاہوناں تیری بے مثال وفاداری دا کوئی اجیہا انعام دیاں جیہڑا
 تینوں وی حیران کر دیوے۔ (تاوڑی۔ دربان) سپہ سالارِ
 اعظم۔ (دربان گئے۔ تسبی۔ سپہ سالار آئے) سپہ سالارِ اعظم

ایس عورت نوں گرفتار کر کے سر عام پھانسی دتی جاوے۔ ایہہ
 فرہاد دی قاتل اے۔ ایہنے آپ اقبال کیتائے جرم دا۔ فرہاد دا
 خون آلود تیسہ ایہدے کول اے برآمد کرو۔ (سپہ سالار نور
 افشاں دی بانہہ پھڑ کے باہر نکل گئے)

نور افشاں: (جانڈیاں پرت کے) مینوں کوئی حیرانی نہیں ہوئی میرے
 عزیز۔

عزیز: (اکلا۔) سبھ توں وڈا انعام۔ طاقت دے سرچشمے نوں بچاون لئی
 تینوں جان دین دا موقع دتائے میں۔ جان تے نابراں وی
 کڈھ ای دینی سی تیری تے فائدہ وی اوہناں نوں ای ہوونا
 سی۔ میں ایہہ نہیوں ہوون دتا۔ تیری ساری زندگی نوں بے
 مطلب ہوون توں بچایا ای میں جگت ماتا۔ تُوں جانی ایس ایس
 گل نوں ایسے واسطے تینوں حیرانی نہیں ہوئی۔ آفرین اے
 تیرے تے۔ (پچھلے بُوہیوں اک بڈھڑی کتیر اتھرو پونجھیندی
 آئی اے)

عزیز: کیہ گل اے مراد بیگم۔

مراد: دس نہیں سکدی حضور۔

عزیز: میرے لئی ہُن کسے گل وچ کوئی حیرانی نہیں۔ دس جووی ہے۔

مراد: شیریں۔ میری شہزادی۔

عزیز: نکل گئی اے؟

مراد: ایس دُنیا توں- اساں لکائی خبر فرہاد دے مرن دی پر پتہ لگ گیا اوہنوں- دوجی گل نہیں سوکیتی- (روندی چھلے بوہیوں نکل گئی اے)

عزیز: (تاڑی- دربان آئے) سپہ سالارِ اعظم- (تسہی- سپہ سالار آئے) شہزادی دی خبر تہانوں مل گئی ہوسی-

سپہ سالار: میں حضور دے غم نوں گھٹ کرن واسطے کجھ نہیں کر سکدا-
عزیز: تئیں شہزادی دی لاش نوں سلطنت دے دشمنان دے ہتھ لگن توں بچا سکدے او-

سپہ سالار: تعمیل ہوسی- شہزادی دا جسم مکمل حفاظت وِچ اے- (نیوں کے نکل گئے)

عزیز: جیویں جیوندیاں مکمل حفاظت وِچ سی- جیوندی نے پیو دی حکومت برباد کرن وِچ کسر نہیں چھڈی- مر کے شاید مل جاوے ایس کم توں- شاید-

(انھیرا)

(9)

(ہاشم شاہ اُتھائیں بیٹھے نین رُکھ تھلے۔ مرزا جمال بیگ آئے)

مرزا: میں بہہ سلناں؟

ہاشم: (ہسدیاں اُٹھ کے) بہہ جا۔ کدیں تے تڈھ وی تھکنائے۔

بھکھا جا پنائیں۔ جویا نہیوں؟

مرزا: کیہ سرکار؟

ہاشم: اپنے ختم دا حلوہ۔

مرزا: میری ایڈی پہنچ کتھوں نکو نک دُنیا داری وِچ پھسے دی۔ ایہہ

مرزا: رمزاں کھول سکاں۔ میں تے سرکار دے جوٹھے ٹکر دی آس تے اتھے آیاں۔

ہاشم: میں تے آپ فارسیاں دے جوٹھ دیاں تو بریاں دی مارتوں

بچن لئی اتھے آیا بیٹھاں۔

مرزا: اوہ دسترخانے تے میں آپ سجائے ساری عمر۔ ست رنگیاں

بریاں پکوا لوائیاں کُل جہان دیاں ماہراں دے نئے پڑھ جوڑ کے۔ اج ایہہ نت دا بھکھا تھاڈے درتے آئے۔

ہاشم: کس دیائے تینوں میرا۔

مرزا: میں کسے دے دتے تے نہیں کدے ٹریا سرکار۔ اندروں دس

پئی اے حشمت ہاشم دی۔

(باہروں مولا چودھری دوڑ وڑیائے)

مولا چودھری: ہوش کر اوئے۔ کیہڑی پارٹی دس توں (گلموں نپ کے)
سرکار ساڈی نوں کیہڑی حشمتے ماسی اپنی نال جوڑیا ای سورا۔
داڑھی ٹوپی مولے دے ہتھ آگئی اے وچوں پڑا نکل آیاے۔
مانی سرکار مانی۔ ایہہ تے ہن رات دی روٹی کھا کے جان
میرے ولوں۔ رات رہن سگوں اپنا گھر اے۔ (داڑھی ٹوپی
پڑے نوں پھڑا اُس)

واج: رکھ چودھری۔ تینوں وی لوڑ پینی اے ایہناں دی۔

مولا چودھری: (جاندا) آہو۔ تیرا جنازہ پڑھاونائے نہ میں، آتوں۔
کتھوں آ رلے میں چوٹے۔ (ٹر گیاے)

پیرا: واہ سرکار۔ کیہڑے کیہڑے ویس پوائے میں تہاڈی استنبول
نے۔

ہاشم: ویکھ آیا نہیں ساری کہ رہ گیائی کجھ۔

پیرا: رہ گیاے۔ اپنا آپ۔

ہاشم: واہ اوئے کالیا ہرنا۔ اپنی کستوری دی خشبو مگر نسا گل جہان
دے بنے چر گیا نہیں۔

(پڑوں اک سُنیر اٹھ آیاے۔)

سُنیر: (پڑے نوں جھنب کے) تلاشی دے نا کتھے ای کستوری۔

(اک گول کیتا پھر لا کڈھ گھنیا س) آہ ای؟

(پڑے جھپٹ گھنیاے پھر لا۔ سُنیر نوں تھپک پرتا یس
پڑیں۔)

پیرا:
اوہو ہو۔ ویر میریا ایہہ تے فرمان اے شاہ عزیز دا۔ بیٹھو۔ بیٹھو۔
میں پڑھ سناوناں۔ حد کردے او تسیں وی یار۔ (پھر اکھولیاں)
ناظرین، سامعین، متاثرین منتظر۔ عبدالعزیز سابق شہنشاہ استنبول
حال خادمِ خلقِ جہاں ولوں۔ ایہہ عریضہ اے۔ عرضی تہاڈی
منظوری لئی۔ نمبر اک کہ دو۔ گجھ بچھیا ہو یائے۔ چلو نمبر اک
دو۔ جیویں تسیں جاندے او۔ ساڈے محسن ایس دور دے شہید
اعظم فرہاد اپنی جان دے کے تہاڈے لئی دُنیا دا سبھ توں مضبوط
پہاڑ ڈھایا۔ اسمانی پہاڑ جیہدے پیر زمین تے نہیں سن۔ بہشتی
نہر کڈھی۔ ایہہ نہر ہن تہاڈی اے۔ ایس نہر نے کیہ کرناے
الف نہیں ب۔ گجھ بچھیا ہو یائے ایہہ وی۔ کبدیاں ہتھاں نال
جو لکھیاے۔ چلو الف ب۔ ڈھٹھے پہاڑ توں استنبول شہر تیکر
ساری زمین وی تہاڈی اے سنے بلے دے۔ اتھے دُنیا دا جدید
ترین فارم بنایا جانائے۔ اوہدی آمدنی دا پنجواں نہیں ستواں چلو
پنجویں دا ستواں حصہ۔ تعلیم عام کرن تے لایا جاسی۔ غریب
بالاں نوں وظیفے دتے جاسن۔ اعلیٰ ترین تعلیم واسطے۔ باقی رقم
نال تہاڈے سرتے چڑھے قرضے لاہ کے تہانوں آزادی دا
پیغام سنایا جاسی۔

بے الف۔ جیویں تسیں جاندے او۔ میں اپنی واحد اولاد تہاڈی
 آزادی دی نذر کر دتی (رُک ڈسک، لما ساہ) میری بچی شیریں
 دی ساری وراثت اوہدا باغ، سکا باغ (رُک ڈسک، لما ساہ)
 ایس نہر نال سر سبز کر کے تہاڈے سپرد کر دتا جاسی۔ دُنیا دے
 ہر پھل دی ہر قسم اُگا کے برآمد کیتی جاسی۔ گل آمدنی دا
 پنجواں..... اوہو..... چلو پنجویں دا ستواں حصہ عوام دی صحت تے
 لایا جاسی۔ میری حکومت دا اخیر لاکم۔ ٹساں سُن لیا ہوسی (لمی
 ڈسک۔ پڑوں اوہدی نقل) میں شہیداں دے وکھ وکھ مقبرے
 بناون دا حکم دتا۔ دوہاں نوں آپو آپنی قبرے اُتاریا۔ ویکھیاتے
 شیریں جتھے سوائی اوتھے اوہ ہے نہیں سی۔ فرہاد دے کول ٹر گئی
 سی۔ ایہہ لاہوتی نظام اے۔ ایہہ ربانی مہر اے عشقِ حقیقی دی۔
 حکومت دا فیصلہ وی ایہو اے جو دوہاں شہیداں دا اِکو مزار
 اُساریا جاوے۔ جیہڑا رہندی دُنیا تائیں یادگار ہووے۔ اوس
 مزار وِچ ستر ہزار دُکان ہووے جیہدی آمدنی مزار دی حفاظت
 اور صفائی دے کم آوے۔ مزار اُتے سالانہ میلہ لگے۔ اوس دن
 شہر وِچ عام تعطیل ہووے۔ تمام سرکاری غیر سرکاری ادارے بند
 رہن۔

واج: بند ای رہن تاں چنگائے۔

واج: بس کر پڑیا۔ اڈیک لے چودھری مولے نوں تیری بقایا کستوری

اپنی منڈی لے جائے۔

پیڑا: لئو جی لئو۔ تہاڈا آپنا چینل اے کرو خراب میرا کیہ اے۔ مینوں

ہور ہتھیریاں آفراں نیں۔ اپنے بچیاں دا سوچو اوہ کیہ کرسن۔

واج: تیرا حشر ویکھ کے خبرے اوہ وی اٹھ ای کھلون ٹی. وی اگوں۔

(شاہ عزیز آیائے)

ناظرین سامعین شاہ عزیز آپ چل کے آئے نیں استقبال کرو

(تاڑی مارداے۔ عزیز پڑول ویکھ کے سبھے شہانہ قدم پھداے۔

گارڈ آف آنر والے۔ او سے بُوہیوں نور افشاں آئی اے

مگرے۔ شاہ مُرد کے جھاتیاتے بھج پیاے۔ دُو جے بُوہیوں نکل

گیائے)

نور افشاں: (مگرے بھج دی۔ تیسہ ہتھاں تے) حضور خالی ہتھ نہ جانیو

تیسہ لے جاؤ۔ (مگرے نکل گئی اے)

پیڑا: جناب ہاشم شاہ دی اجازت نال۔ کھیڈ ختم۔

واج: تے پیسہ بدہضم پیڑیا۔

پیڑا: تلاشی لے لئو۔ میرے اکاؤنٹ کڈھو لئو۔ جے اک کوڈی حرام

دی نکل آئے تے مینوں حلال کر دیو۔

واج: تُوں قصائی وی آپنا آپ ای ایس بھائی۔

پیڑا: میں اک واری پھیر جناب ہاشم شاہ صاحب دی اجازت نال

کھیڈ دے ختم ہوون دا اعلان کرناں۔

ہاشم: (وچ آ کے) ست ستر ستر ہزار۔ خبرے کتنے ورھے ہوئے نیس
ایس کھیڈ نوں۔ نہ ساڈے آ کھیاں شروع ہوئی نہ ساڈے
آ کھیاں مگنی اے۔ کھیڈ ہے کاہدی۔ ایس تسیں وچ ہاں؟ ہاں
وچ؟ کون ہاں ایس تسیں؟ ویکھن ہار، وچارن ہار کہ آپ کھڈار
ہاں؟ کھیڈ ہریاں کے ہر ہر چتیاں؟ گل نہ کریئے؟ آؤ۔